

mem part de la Xarxa de Museus Locals de la província de Barcelona, a través de la qual fem itinerar exposicions nostres, com "Picasso pinta el Gernica", que fa tres anys que volta per la província. No per Barcelona: el que ve de museus locals no interessa!

Com veus la cultura a la comarca?

M'ho hauria d'estudiar, però diria que falta coordinació. De vegades es programa el mateix espectacle a tres pobles! També hi podria haver certa especialització... Però no vull donar lliçons. A tot arreu hi ha gent que sap el que fa, i hi ha hagut un creixement de la vida cultural impressionant. I el paper de Granollers com a motor ha estat bastant decisiu, i potser poc reconegut.

Per què ho dius?

Et posaré dos exemples. Durant molts anys només hi havia escola de música a Granollers i irradiava els pobles del voltant. L'altre exemple: el Teatre Auditori va ser molt criticat perquè alguns "savis" deien que era una obra faraònica que no s'ompliria mai, i després tothom ha volgut tenir el seu teatre auditori.

La cultura catalana està massa subvencionada?

Poc, ho està, en termes comparatius! Està més subvencionada la venda de cotxes! Jo tota la vida he vist que de tant en tant els catalans hem de córrer a salvar la Seat amb diners públics.

Vist així...

L'espectacle cultural és deficitari per definició. La producció no es pot mecanitzar: no podem fer una màquina que composi simfonies de Beethoven o creï els espectacles dels Comediants. Els costos són alts, i els països han de saber si hi volen invertir o no.

Catalunya hi vol invertir?

No tenim res més que llengua i cultura, i justament per això ha estat un error de tot el període democràtic no posar-les per davant de tot. Per la llengua s'ha fet bastant; per la cultura, menys. I un teatre costa menys que un quilòmetre de carretera! Però apareixen diners per tot menys per cultura.

Una equivocació.

Però és que fins i tot econòmicament està molt clara la importància que pot tenir. En la cultura tenim una mina inesgotable perquè el país és ric en creativitat, una cosa que es pot explotar i exportar molt bé. La creativitat és el valor més segur en el nostre món, i una gran oportunitat, l'única?, per a Catalunya. Per tant, la cultura s'hauria de subvencionar més i no pas menys!

Apostar per la indústria cultural.

És clar. Som pobres en matèries primeres i hem tingut una indústria que ha aguantat el país durant 200 anys però està deixant de ser important. Ja és hora de pensar a què ens volem dedicar quan siguem grans.

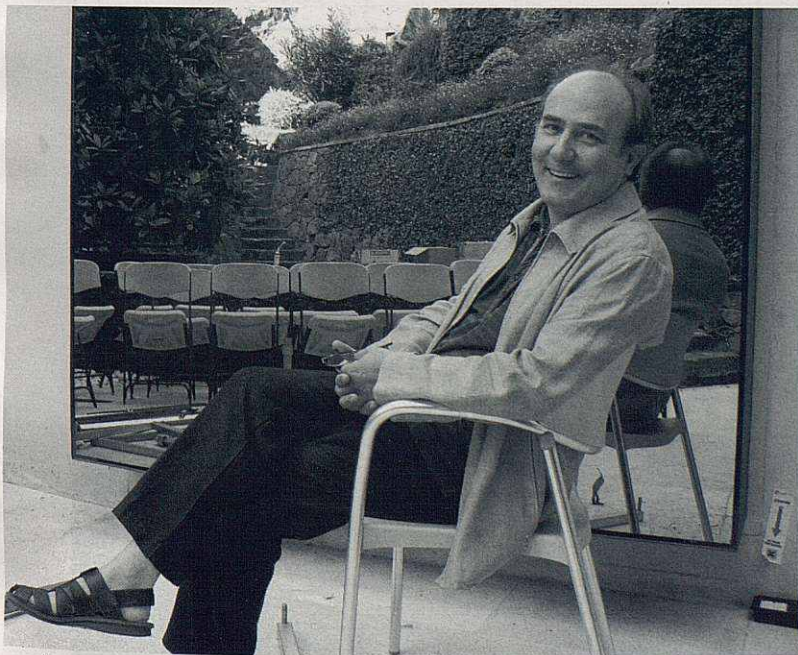
A què, en concret?

Al camp de les idees, del que és intangible, a la cultura en sentit ampli: de la ciència al disseny! Qualsevol cosa relacionada amb la creació, que és barata de cost i molt rendible. I fer-ho difonent la llengua, els valors i la cultura que ens són propis. Com va fer Palau i Fabre, que va reivindicar la catalanitat de Picasso.

Com és?

Els francesos van escriure el llibre "Els amics de Picasso", sobre els amics que havia fet a França. No n'hi havia cap de català. Llavors Palau i Fabre, que era molt intuïtiu, va escriure "Els amics catalans de Picasso", reivindicant els anys de formació a Barcelona. Palau es va passar la vida escrivint llibres destacant aquest aspecte, fent un servei a la cultura catalana, fent-la gran. Pensem que Picasso és conegut a tot el món sobretot pels tres grans volums de Palau, traduïts a 12 idiomes. I això ja no ens ho pot prendre ningú.

Carme Badia i Puig

Josep Sampere va ser un dels iniciadors de la revista Ronçana.